

[Poul Møller.]

er en stærk og kraftig lov; men jeg troede alligevel ikke, den kunne drive statsministeren til bare at blive ved de gamle ord og tale i de gamle vendinger, også efter at de økonomiske forhold ganske har forandret sig.

Vor bedømmelse af den økonomiske stilling er derfor, at der i dag ikke findes nogen økonomisk samordning, at der ikke findes nogen økonomisk stabilitet i samfundet, at der derved er fremkommet en art akut inflationsfare, og at der dermed er opstået fare for valutabeholdningerne og for beskæftigelsen. Hvad er årsagen hertil? Ja, der er jo ingen af os, der er i tvivl om, hvad årsagen er: det kapløb om indkomstforøgelse, vi har oplevet foråret igennem. Når man styrer landet med stærke interesseorganisationer og svage regeringer, så oplever man et sådant kapløb. Man kan vel nok undre sig over, hvortil denne kamp skal tjene, hvorfor denne kamp er ført igennem interesseorganisationerne, hvorfor vi skulle have strejkernes produktionstab. Alle ved jo, at ingen har opnået noget, og selv om den højtærede statsminister i sin grundlovstale talte om, at nu havde arbejderne fået højere indkomster, og tjenestemændene havde fået højere indkomster, og landmændene havde fået højere indkomster, og sagde: er det ikke at gøre gode tider bedre? — så ved vi jo godt, at det er ikke den måde, hvorpå man gør gode tider bedre. Det gælder ikke bare om at udstyre os alle med større og større pengeindkomster — ja, det kan lyde som en banalitet at fremhæve det, men det er desværre nødvendigt, når en økonom og statsminister bliver ved at tale på slig vis. Det er synd at se alle de kræfter, der spildes i vore interesseorganisationer for at opnå noget, der ikke er noget, og som gør os alle fattige. Vi erkender naturligvis, at der er problemer for de lavtlønnede i samfundet, men vi tror ikke, de løses ved, at andre får højere indkomster, samtidig med at de lavtlønnede får en beskedent indkomstforhøjelse. Og vi tror, at det, der opnås ved at overlade så stor en part af den økonomiske politik og de økonomiske vilkår i vort land til interesseorganisationerne, er, at vi faktisk udparcellerer statsmagten.

Det må være politikerens opgave, hvad

enten han er minister eller medlem af det høje ting, at samordne ønsker fra interesseorganisationerne og bøje viljerne imod hinanden frem til et helhedssynspunkt. Den økonomiske politik må ikke udstykkes i småparceller, overladt til organisationernes frie fejde.

Man har sagt, at det er i uoverensstemmelse med et liberalt og konservativt syn, at staten skulle skride ind over for arbejdskampe, over for produktionstab, over for strejker og konflikter; det måtte være parterne selv, der afgjorde, om de ville arbejde eller ikke arbejde. Efter vor opfattelse er det absolut ikke i uoverensstemmelse med konservative synspunkter. Det er rigtigt, at vi skal forsvare den personlige frihed, men den personlige frihed er ikke interesseorganisationernes og disses ledes frihed til at dekretere arbejdskampe eller produktionstab i det danske folk. Det er ikke flertalsbeslutninger ude i organisationerne, der skal detronisere folketinget. Men er man svag, og gør man magtesløshed til sit princip, som den høje regering har gjort i dette forår; ja, så overlader man statsmagten til organisationerne, og så får det de konsekvenser for den økonomiske politik, som vi har set og nu står ansigt til ansigt med.

Jeg tror, vi kunne have undgået nogle af ulykkerne. Vi kunne i hvert fald have holdt staten fri af obligationsmarkedet ved at have lagt landbrugsordningerne om, således som venstre og vi havde foreslået. Vi kunne vel også have sparet millioner andre steder; jeg tænker bl. a. her på SAS.

Nu er disse penge imidlertid bevilget i dag til formiddag, men derfor må den opgave at finde besparelser stadig foreligge for det høje ting. Den folketingsamling, vi forlader, har været dyr for skatteborgerne. Det har ikke været spar, der har været trumf i denne periode. Praktisk talt ligegyldigt hvilke bevillingsanliggender der var på tale, var det store beløb, var det øgede bevillinger, var det nye tilskud og nye udgifter, der pressede de offentlige udgifter i vejret.

Så kan man sige: men er det så ikke nødvendigt at forøge statens indkomster igen, at genskabe overskuddet, således at man over statsfinanserne indkapsler inflationen, om jeg så må sige? Det ville være